

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 24. května 2023 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Hudečka a soudců Mgr. Pavlíný Hajtmarové a JUDr. Michaely Burešové odvolání **obžalovaných 1/ Jaroslava H.**, narozeného xxx, a **2/ společnosti AGRO A.R.W., s.r.o.**, IČ: 47666145, proti rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 17. 1. 2023, č. j. 6 T 25/2021-522, a rozhodl

takto:

I. Z podnětu odvolání obžalované AGRO A.R.W., s.r.o., **se** podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek **zrušuje** v celém výroku o trestu vysloveném ohledně této obžalované a za splnění podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu se obžalovaná AGRO A.R.W., s.r.o., **nově odsuzuje**, při nezměněném výroku o vině, jak je uveden v napadeném rozsudku, podle ust. § 206 odst. 3 trestního zákoníku za použití ust. § 20 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb. k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu předmětu podnikání obžalované, a to konkrétně výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona pro obory činnosti zprostředkování obchodu a služeb a velkoobchod a maloobchod v trvání **1 (jednoho) roku**.

Jinak zůstává napadený rozsudek **nezměněn**.

II. Podle § 256 trestního řádu **se** odvolání obžalovaného Jaroslava H. **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Jeseníku (dále jen „okresní soud“) ze dne 17. 1. 2023, č. j. 6 T 25/2021-522, byli obžalovaní Jaroslav H. a právnická osoba AGRO A.R.W., s.r.o. (dále také jen „obžalovaní“) uznáni vinnými za jednání popsané ve skutkové větě rozsudku, tedy že obžalovaný Jaroslav H. ačkoliv věděl, že se poškozený Jiří H., nar. xxx, stal ke konci roku 2017 na základě kupní smlouvy ze dne 9. 11. 2016 vlastníkem traktoru TR JCB FASTRAC, žluté barvy, VIN: SLPFT106650640067, a tento měl Jaroslav H., resp. společnost AGRO A.R.W., s.r.o., IČ:

47666145, přenechán ode dne 9. 2. 2017 k dočasnému užívání, kdy doba dočasného užívání již uplynula, v blíže nezjištěné době začátkem roku 2019 začal jednat o prodeji traktoru s Nikolou N., nar. xxx, jednatelem společnosti Štěpka Krnov s.r.o., IČ: 07588224, a předmětný traktor na základě ústní smlouvy této společnosti následně také prodal za kupní cenu 605 000 Kč, přičemž na uvedenou kupní cenu vystavila společnost AGRO A.R.W., s.r.o., IČ: 47666145 dne 3. 6. 2019 fakturu číslo 20196133, se splatností dne 13. 6. 2019, a k úhradě ceny předmětného traktoru ze strany kupující společnosti Štěpka Krnov s.r.o. došlo dne 3. 6. 2019 v hotovosti, v částce 250 000 Kč, oproti příjmovému pokladnímu dokladu vystavenému obžalovanou AGRO A.R.W., s.r.o. a podepsanému obžalovaným Jaroslavem H. a dne 4. 6. 2019 bankovním převodem částky 355 000 Kč z účtu kupující číslo účtu xxx na firemní bankovní účet společnosti AGRO A.R.W., s.r.o. číslo účtu 259687606/0300, kdy tak s předmětným traktorem naložil způsobem, který mu neumožňoval jeho vrácení vlastníkovvi Jiřímu H., přestože byl Jiří H. vyzván k vrácení traktoru nebo k zaplacení částky odpovídající ceně traktoru nejpozději výzvou ze dne 30. 4. 2018, která byla obžalované AGRO A.R.W., s.r.o. doručena dne 2. 5. 2018, traktor nevrátil, jeho cenu poškozenému nezaplatil ani v návaznosti na předžalobní výzvu Jiřího H. ze dne 21. 3. 2019 učiněnou prostřednictvím právního zástupce a upozornění na podání trestního oznámení, a svůj závazek nesplnil a nevyřádal ani jiným způsobem, na který byl poškozený Jiří H. ochoten přistoupit, zejména dodáním jiného traktoru, a rovněž finanční prostředky utržené z prodeje traktoru poškozeného použil Jaroslav H. blíže nezjištěným způsobem pro vlastní potřebu či potřebu společnosti AGRO A.R.W., s.r.o., čímž poškozenému Jiřímu H., nar. xxx, bytem xxx, způsobil škodu ve výši nejméně 605 000 Kč, a obžalovaná AGRO A.R.W., s.r.o. prostřednictvím Jaroslava H., nar. xxx, působícího ve společnosti AGRO A.R.W., s.r.o. ode dne 2. 11. 2011 jako statutární orgán společnosti (jednatel), oprávněného jednat a zastupovat obžalovanou společnost samostatně v plném rozsahu a jednajícího v zájmu a v rámci činnosti obžalované společnosti AGRO A.R.W., s.r.o., neboť předmětem jejího podnikání byla mimo jiné zemědělská činnost, opravy silničních vozidel, silniční motorová doprava nákladní a výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, odpovědného za obchodní vedení společnosti AGRO A.R.W., s.r.o. dle § 195 odst. 1 zák. č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích) v platném znění, a jednajícího s vědomím své zákonné povinnosti vykonávat funkci jednatele s péčí řádného hospodáře, ačkoli věděla, že poškozený Jiří H., nar. xxx, se stal ke konci roku 2017 na základě kupní smlouvy ze dne 9. 11. 2016 vlastníkem traktoru TR JCB FASTRAC, žluté barvy, VIN: SLPFT106650640067, a který měla společnost AGRO A.R.W., s.r.o., IČ: 47666145 přenechán ode dne 9. 2. 2017 k dočasnému užívání, neboť předmětnou kupní smlouvu i smlouvu o přenechání traktoru k dočasnému užívání s poškozeným Jiří H. uzavřela společnost AGRO A.R.W., s.r.o. prostřednictvím svého jednatele Jaroslava H., za situace, kdy již doba dočasného užívání uplynula a společnost AGRO A.R.W., s.r.o. byla Jiří H. vyzvána k vrácení traktoru výzvou ze dne 30. 4. 2018, nebo k zaplacení částky odpovídající ceně traktoru, traktor přes výzvu nevrátila, ani poškozenému nezaplatila jeho cenu, a to ani v návaznosti na předžalobní výzvu poškozeného Jiřího H. ze dne 21. 3. 2019 a upozornění na podání trestního oznámení, poté v blíže nezjištěné době začátkem roku 2019 začala společnost AGRO A.R.W., s.r.o. prostřednictvím svého jednatele Jaroslava H. jednat o prodeji předmětného traktoru s Nikolou N., nar. xxx, jednatelem společnosti Štěpka Krnov s.r.o., IČ: 07588224, a předmětný traktor na základě ústní smlouvy této společnosti následně také prodala za kupní cenu 605 000 Kč, přičemž na sjednanou kupní cenu vystavila společnost AGRO A.R.W., s.r.o. dne 3. 6. 2019 fakturu číslo 20196133 se splatností dne 13. 6. 2019, kdy kupující společnost Štěpka Krnov s.r.o. cenu předmětného traktoru uhradila společnosti AGRO A.R.W., s.r.o. dne 3. 6. 2019 v hotovosti v částce 250 000 Kč, přičemž převzetí této části kupní ceny obžalovaná společnost AGRO A.R.W., s.r.o. potvrdila prostřednictvím Jaroslava H. na příjmovém pokladním dokladu, a zbývající část kupní ceny ve výši 355 000 Kč byla poukázána dne 4. 6. 2019 z účtu kupujícího číslo xxx na firemní účet společnosti AGRO A.R.W., s.r.o. číslo účtu 259687606/0300, čímž tak s předmětným traktorem společnost AGRO A.R.W., s.r.o. naložila způsobem,

kteřý jí neumožňoval jeho vrácení vlastníkovu Jiřimu H., a přestože od společnosti Štěpka Krnov s.r.o., IČ: 07588224 obdržela i kupní cenu 605 000 Kč za neoprávněný prodej traktoru, své závazky s poškozeným přesto nevypořádala ani jiným způsobem, zejména vyplacením ceny traktoru, nebo dodáním jiného traktoru, na který byl poškozený Jiří H. ochoten přistoupit, traktor tak nevrátila, a finanční prostředky utržené z prodeje traktoru poškozeného byly obžalovaným Jaroslavem H. použity pro jeho vlastní potřebu, či potřebu společnosti AGRO A.R.W., s.r.o., blíže nezjištěným způsobem, čímž poškozenému Jiřimu H., nar. xxx, bytem xxx, způsobila škodu ve výši nejméně 605 000 Kč.

2. Za to byli obžalovaní uznáni vinnými přečinem zpronevěry podle § 206 odst.1, odst. 3 trestního zákoníku. Obžalovaný Jaroslav H. byl odsouzen podle § 206 odst. 3 trestního zákoníku ve spojení s ust. § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let. Podle ust. § 81 odst. 1, ust. § 82 odst. 1 trestního zákoníku mu byl výkon trestu podmíněně odložen a zkušební doba stanovena v trvání tří let. Podle ust. § 82 odst. 3 trestního zákoníku bylo obžalovanému uloženo, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení dle svých sil nahradil škodu, kterou přečinem způsobil. Podle ust. § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku byl obžalovanému uložena trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, případně výkonu funkce člena statutárního orgánu obchodních korporací, tedy obchodních společností a družstev v trvání tří let. Současně byl podle ust. § 43 odst. 2 trestního zákoníku zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 4. 5. 2022, č. j. 6 T 60/2021–469, který nabyt právní moci dne 4. 10. 2022, a to ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 4. 10. 2022, č. j. 2 To 106/2022–496, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Obžalovaná společnost AGRO A.R.W., s.r.o. byla odsouzena podle § 206 odst. 3 trestního zákoníku za použití ust. § 20 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb. k trestu zákazu činnosti, spočívajícímu v zákazu předmětu podnikání obžalované, a to konkrétně výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona pro obory činnosti zprostředkování obchodu a služeb a velkoobchod a maloobchod v trvání dvou let. Dále byl v rámci adhezního výroku dle ust. § 229 odst. 1 trestního řádu poškozený Jiří H. odkázán s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti rozsudku podal obžalovaný Jaroslav H. odvolání, které zaměřil do výroku o vině i trestu a které písemně prostřednictvím svého obhájce odůvodnil tím, že na výzvy poškozeného k vydání Traktoru 1 vždy panu H. odpověděl, že Traktor 1 si může odvézt. Dále bylo uvedeno, že prodej Traktoru 1 byl bez vědomí poškozeného, to je v rozporu s provedenými důkazy. Skutkové závěry soudu k tomu, že nevěděl o prodeji nebo kde se Traktor 1 nachází, nemají oporu v provedeném dokazování. Nebyl podrobněji vyslechnut svědek Nikola N., jednatel kupujícího Štěpky Krnov s.r.o., což považuje za další vadu řízení. Po prodeji nežaloval Štěpku Krnov s.r.o. o vydání věci, o určení vlastnictví. Poškozený se celou dobu choval tak, aby vyvázl ze své dlužnické situace co nejvýhodněji. Traktor 1 do držení a na sebe napsat nechtěl, což bylo možno ověřit výsledkem svědka L., k čemuž soud nepřistoupil. Odmítl i další návrh na doplnění dokazování výsledkem insolvenční správkyne poškozeného. Správkyne nijak neověřovala, jestli tvrzení poškozeného o nějakém nevydání věci či sporu o ni jsou pravdivé. Navrhoval i výsledek poškozeného H. kvůli rozporům v jeho výpovědích, ale ten také nebyl proveden. Svědek David J. mohl svědčit k chování poškozeného a k jeho finanční situaci, jak měl zacházet s daní z přidané hodnoty atd., svědek B. má rovněž podstatné poznatky k poškozenému, nejde o návrhy na doplnění dokazování nadbytečné ani duplicitní. Dále se zabývá směnou traktoru, kdy hodnocení této části skutkových okolností považuje za vadné. Pokud soud uvedl, že on byl schopen podvodného jednání, dokonce za využití svých synů, jde o úplně jinou záležitost, navíc proti ní stále brojí. Nevidí nic nelogického na tvrzení, že faktickým motivem, proč byl Traktor 1 u nich, bylo to, že do doby pravomocného rozhodnutí o pohledávce NAVOS FARM TECHNIC s.r.o. si nemohl být H. jistý tím, zda o Traktor 1 nepřijde. Zda byly jeho obavy o event. hotovost z prodeje Traktoru 1 reálné či nikoli

vědět nemohl. Nakonec si poškozený lepší, novější a hodnotnější traktor vybral. H. podává insolvenční návrh 17. 5. 2019, tedy dva týdny před změnou insolvenčního zákona. Traktor 1 poškozený před věřiteli zatajil do doby podání insolvenčního návrhu. V seznamu majetku ho potom sice uvedl, to už ale na něj nemohl dosáhnout největší věřitel NAVOS FARM TECHNIC s.r.o. Kdyby poškozený projevil vážnou vůli si Traktor 1 vzít a odvézt, nikdo by mu v tom nebránil, ale ten se chránil před NAVOS FARM TECHNIC s.r.o. a situace mu vyhovovala. Výzva II. se časově shoduje s dobou, kdy bylo rozhodnuto o opravném prostředku proti rozhodnutí okresního soudu o povinnosti pana H. zaplatit dluh vůči společnosti NAVOS FARM TECHNIC s.r.o. Rozdíl hodnot Traktoru 1 a Traktoru 2 byl v řádech stotisečů. V únoru 2020 podává H. žalobu na vydání věci, ale vůči AGRO A.R.W. a ne Štěpce Krnov s.r.o.. Mezi trestním oznámením a civilní žalobou opět žádná doložená snaha, dostat se k „své věci“. Za pomoci důkazů ještě navržených a neprovedených mohla být skutková zjištění doplněna zcela spolehlivě. Napadený rozsudek trpí podstatnými vadami řízení, byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, jestliže mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku, jsou zde vady rozsudku, zejména pro nejasnost nebo neúplnost skutkových zjištění týkajících se přezkoumávané části rozsudku, ohledně takové části se soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Zároveň jsou zde pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, ze kterých soud vycházel. Navrhl, aby Krajský soud v Ostravě zrušil napadený rozsudek a nově bylo rozhodnuto o tom, že jej zproští obžaloby, případně věc vrátí Okresnímu soudu Jeseník k novému projednání a rozhodnutí.

4. Proti rozsudku podala odvolání i obžalovaná společnost AGRO A.R.W. s.r.o., které zaměřila do výroku o vině i trestu a které písemně prostřednictvím svého obhájce odůvodnila tak, že jednatel Ing. Miroslav Č. uvedl, že se cítí nevinní. Poškozeného zná, často mu přiděloval práci v rámci rostlinné výroby. Pan Jaroslav H. řešil nákup a prodej zemědělských strojů a účetní záležitosti, prodej traktoru poškozenému a věci s tím související měl na starosti pan H., ale poškozený s Ing. Č. nikdy ohledně prodeje traktoru nic neřešil. Ani pan H. – jako fyzická osoba – ani firma AGRO A.R.W., s.r.o. – jako právnická osoba – se žádné trestné činnosti nedopustili. V kupní smlouvě je uvedeno, že vlastníkem traktoru se poškozený stane až úplným zaplacením kupní ceny. Poškozený si traktor odvezl a prováděl s ním i práce pro firmu AGRO A.R.W., s.r.o., nakonec řekl, že mu traktor nevyhovuje a pan H. se s ním dohodl, že se traktor pokusí společnost prodat a poškozený traktor nechal ve firmě AGRO A.R.W., s.r.o.. Firma s ním nejezdila (pouze když potřebovala něco přesunout). Poté do věci vstoupili i právníci, kteří však celou záležitost řešili velmi dlouho. Pan H. sdělil poškozenému, že má zájemce o odkoupení traktoru, a to společnost Štěpka Krnov s.r.o., poškozený uvedl, že je v insolvenční správce a pokud by dostal za traktor peníze, tak by mu je insolvenční správce zabavil. Bohužel soud odmítl návrh na výslech insolvenčního správce, který by tuto skutečnost potvrdil. Společnost nabídla poškozenému jiný traktor od pana K. Firma původní traktor prodala v zastoupení poškozeného společnosti Štěpka Krnov, s.r.o. a peníze byly dány do firmy. Poškozený byl několikrát vyzván (ústně i telefonicky), aby si původní traktor odvezl, toto se však nestalo. Soud dále neakceptoval návrhy obhajoby na výslech dalších svědků, a to zejména svědka J. a svědka B., kteří mohli osvětlit činnost poškozeného. Mezi obžalovanými a poškozeným vážla komunikace, a tato vážla i mezi právníky poškozeného a právníky společnosti. Navrhl, aby Krajský soud Ostrava, pobočka v Olomouci, zprostil AGRO A.R.W., s.r.o. obžaloby. Společnost má několik desítek zaměstnanců, zákaz činnosti, jak je uveden v rozsudku, je pro ni likvidační.
5. K odvoláním obou obžalovaných se obsáhle vyjádřil i zmocněnec poškozeného JUDr. J., který uvedl k odvolání obžalovaného Jaroslava H., že odvolání obžalovaného je postaveno na smyšlených konstrukcích. Soud prvního stupně se v rámci dokazování věnoval veškerým argumentům obžalovaného, přičemž tvrzení obžalovaného již byla ze strany soudu prvního stupně vyvrácena, tento závěr byl zdůvodněn a podepřen příslušnými argumenty. Traktor byl předmětem kupní smlouvy, dále popisoval její obsah. Poškozený vyzval obžalovaného, resp. obžalovanou, písemnou výzvou ze dne 30. 4. 2018 k vydání Traktoru, popř. k zaplacení jeho ceny. Byť

obžalovaný následně dne 17. 5. 2018 reagoval na písemnou výzvu s tím, že Traktor je údajně připraven k odvozu, tento byl stále, minimálně příležitostně, využíván. Poškozený nevěděl, kde se Traktor nachází, svědek L. jej ovšem odkázal na obžalovaného, poškozený neměl možnost s Traktorem disponovat, tento se nacházel v průběhu času na různých místech a navíc nebyl zajištěn přepis vlastnického práva, což obžalovaný zdůvodnil údajnou časovou tísň. Poškozený poukazuje na tvrzení obžalovaného o jeho údajné potřebě mít traktor na českých značkách, avšak Traktor měl stále polské poznávací značky i v době jeho neoprávněného prodeje společnosti Štěpka Krnov s.r.o.. Právní zástupce poškozeného zaslal dne 21. 3. 2019 obžalované, resp. obžalovanému, další předžalobní výzvu, prostřednictvím které byl obžalovaný (resp. obžalovaná) opětovně a naposledy vyzván k navrácení Traktoru, z užití výrazu „zcizení“ je patrné, že poškozený s případným prodejem jménem a na účet obžalované srozuměn nebyl. Navíc si lze jen stěží představit, že poškozený prostřednictvím svého právního zástupce v předžalobní výzvě vyzývá oba obžalované k vydání Traktoru, pokud by mezi nimi existovala dohoda o prodeji. Cca 2 měsíce po předžalobní výzvě došlo k zápisu obžalované v registru vozidel jako vlastníka Traktoru (tento přepis zařizoval právě obžalovaný) a v příštím měsíci došlo k samotnému zcizení, tzn. k prodeji Štěpka Krnov s. r. o., přičemž není pochyb o tom, že kupující o skutečném vlastníku Traktoru nevěděl (viz výpověď Nikoly N.) a obžalovaný mu tuto skutečnost zatajil. Přestože tedy k samotné koupi došlo až v červnu 2019, jednání započala již začátkem roku, přičemž k poškozenému se tato informace dostala skrze známého, proto ji zmínil v březnové předžalobní výzvě. Obžalovaný kupujícímu zatajil skutečnost, že skutečným vlastníkem není obžalovaná, ale poškozený, což potvrdil jednatel Štěpka Krnov s. r. o. i sám obžalovaný, v registru vozidel byla (v rozporu se skutečností) zapsána obžalovaná. Kupní cenu za Traktor ve výši 605 000 Kč si obžalovaný, resp. obžalovaná, ponechal. Ing. Miroslav Č. uvedl, že standardně se smlouvy ústně neuzavíraly, když 90% dohod bylo uzavíráno písemně. Co se týče tvrzení obžalovaného ohledně údajného uzavření směnné smlouvy, ke kterému mělo dojít dne 23. 4. 2019 z důvodu insolvenčního řízení poškozeného, toto tvrzení již bylo taktéž vyvráceno, insolvenční řízení poškozeného bylo zahájeno až dne 17. 5. 2019, oddlužení povoleno dne 27. 5. 2019. Poškozený v seznamu svého majetku uvedl i Traktor s poznámkou o probíhajícím mimosoudním jednání s obžalovanou o jeho vydání, popř. vydání jeho náhrady. Nebyla uzavřena žádná dohoda o směně Traktoru. Dne 12. 7. 2019 bylo do soupisu majetkové podstaty doplněno, že Traktor je v držení obžalované, která ho ani na předžalobní výzvu nevrátila. Tvrzení obžalovaného o údajném uzavření ústní směnné smlouvy již před neoprávněným prodejem Traktoru vyvrací i výpovědi svědků (K. Ezz Al D. – bod 9. rozsudku a Jiří H. – bod 10. rozsudku), z nichž plyne, že poškozený si náhradní traktor prohlédl v červenci 2019 a až dne 28. 9. 2019 došlo k jeho převzetí zaměstnanci obžalované. Kupní cena náhradního traktoru byla ohodnocena částkou 600 000 Kč, obžalovaní měli z neoprávněného prodeje Traktoru prospěch ve výši 605 000 Kč. V tuto dobu poškozený již neměl co směřovat, bylo možné pouze splnit závazek obžalované náhradním způsobem, na což poškozený přistoupil, reálně se náhradní traktor dostal do vlastnictví poškozeného až v červenci 2020. Poškozený podal na obžalované v září 2019 trestní oznámení, poté v únoru 2020 žalobu na vydání věci, až poté došlo k dohodě o narovnání. Poškozený nevidí důvod pro výslech svědka Nikoly N. Není pravdivé tvrzení obžalovaného, že poškozený účelově zatajoval vlastnictví Traktoru společnosti NAVOS FARM TECHNIC s. r. o., vůči které měl dluh, poškozený naopak usiloval o zápis sebe jako vlastníka v registru vozidel. Poškozený pohledávku vůči NAVOS FARM TECHNIC s. r. o. uznal a v rámci insolvenčního řízení je na ni plněno, a proto ani výslech svědka Romana L., jednatele NAVOS FARM TECHNIC s. r. o., insolvenční správkyně poškozeného a výslechy svědků Davida J. a Jana B. nejsou účelné. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti poškozený navrhl, aby odvolací soud odvolání obžalovaného zamítl jako nedůvodné.

6. K odvolání obžalované AGRO A.R.W., s.r.o. se poškozený v zásadě vyjádřil obdobně. Doplnil, že obžalovaný Jaroslav H. byl v postavení jednatele, pročež je jeho jednání přičitatelné obžalované. Obžalovaný se, v postavení jednatele s 50% podílem, dopustil protiprávního jednání, a to v rámci

činnosti obžalované a minimálně částečně v jejím zájmu, když část kupní ceny neoprávněně prodaného Traktoru byla připsána na její účet, tedy z toho obžalovaná měla prospěch. Poškozený navrhl, aby odvolací soud odvolání obžalované zamítl jako nedůvodné.

7. V rámci veřejného zasedání obhájci obou obžalovaných svá odvolání přednesli ve shodě s jejich písemným vyhotovením, kdy rozvedli podstatné body obou odvolání.
8. Obžalovaný Jaroslav H. v rámci veřejného zasedání uvedl, že pan H. na ně podal trestní oznámení, ke kterému neměl žádný důvod. Na směnu byli dohodnuti, pan H. si traktor mohl vyzvednout. On je nevinný, soud ale nepozval další svědky. Pan H. byl o prodeji informován od něj. Dohoda s panem K. zněla, že traktor nebude chtít zaplatit, ale vyměnit za lis. V září roku 2019 panu H. volal, ten chtěl, ať právníci nachystají směnu. Pan H. nikdy traktor nechtěl, peníze, které použili do firmy, byly pouze zápočtem za to, že si bral traktor. Chce, aby soud vyslechl další svědky. AGRO A.R.W. byla dovozce zemědělské techniky JSB, traktor byl v polských značkách se špatným motorem, musel se přihlásit na dovozce této techniky, což byla společnost AGRO A.R.W. Je nevinný.
9. Zástupce obžalované společnosti AGRO A.R.W. s.r.o. Ing. Č. uvedl závěrem, že pokud by byl potvrzen rozsudek, tak to je likvidační pro firmu, protože 80% činnosti firmy dělají služby, mají 200 milionů obrát ročně, zaměstnávají 50 lidí, museli by propustit zaměstnance, nechat si jich jen pár a provozovat zemědělskou činnost, případně opravy, to dělá cca 15% tržby.
10. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočky v Olomouci (dále jen „státní zástupce“) se v rámci veřejného zasedání vyjádřil k podanému odvolání obžalovaných tak, že rozsudek nalézacího soudu považuje za správný a odůvodněný, provedené dokazování je vyčerpávající. Nabízené dokazování ze stran obžalovaných považuje za nadbytečné. To, zda poškozený věděl, že Ing. Č. je druhým jednatelem, je nepodstatné, není povinností poškozeného informovat o problémech s prodejem traktoru oba jednatele, zvláště pokud poškozený ví, že prodej zemědělských strojů má ve firmě na starosti právě obžalovaný H. Poškozený svá tvrzení doložil listinnými důkazy. Časové souvislosti jednání obžalovaných jsou zřejmé právě z těchto listin, poškozený byl vlastníkem traktoru a tento poskytl obžalovaným jako výpůjčku, ale traktor nebyl obžalovanými vrácen ani po písemných výzvách ze strany advokáta poškozeného, nevydali ani výtěžek z prodeje, kupujícímu přitom zamlčeli, že se jedná o traktor poškozeného, navíc před tímto prodejem v registru vozidel přepsali tento traktor na sebe zjevně proto, aby zatajili, že prodávají vlastní cizí věc. I po prodeji traktoru následovaly ze strany obžalovaných další obstrukce a výmluvy a k vypořádání traktoru ani jeho ceny by nedošlo bez podání civilní žaloby ze strany poškozeného. Pokud k tomu došlo po 3,5 letech, domnívá se, že nalézací soud správně vyhodnotil to, že jde jen o náhradu škody, je nerozhodné, zda obžalovaná společnost traktor poškozeného využívala či nikoliv, rozhodující je to, že jej přes výzvy nevrátila a prodala ho. Pokud se jedná o následnou insolvenční insolvenční správce považuje za nadbytečný, ve spise je jeho písemné vyjádření. Obžalovaní hráli tzv. na čas a obstruovali, nebyli dlouhodobě schopni plnit své splatné závazky. Pokud se jedná o odvolání obžalovaného H., je vesměs opakovaním jeho obhajoby před soudem I. stupně. Obžalovaný ve svých odpovědích na výzvy poškozeného k vrácení věci nikdy neuvedl, že traktor je připraven k předání v určitý den, v určitý čas, na konkrétním místě, vždy pouze vysvětloval, co je pravda, co není pravda a z jeho strany docházelo pouze k získávání dalšího času. Poškozený byl naopak ochoten přijmout jakékoliv plnění ze strany obžalovaného. Na nedostatek součinnosti poškozeného si obžalovaní nemohou stěžovat, o prodeji jeho traktoru společnosti Štěpka Krnov, s. r. o. se poškozený dozvěděl také až ex post, obžalovaným nic nebránilo v tom, aby kupní cenu, kterou získali, zaslali na účet poškozeného, tento účet jim byl znám. Další námitky jsou pouhou polemikou s odůvodněním rozsudku. Pokud je předestíráno to, že poškozený kalkuloval s insolvenčním zákonem a jeho novelou, tak se

nedomnívá, že poškozený byl schopen takovou situaci vyhodnotit. Navrhl, aby podaná odvolání byla zamítnuta jako nedůvodná.

11. Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu) úvodem shledal, že odvolání byla podána oprávněnými osobami (§ 246 odst. 1 písm. b) trestního řádu), v zákonné osmidenní lhůtě od doručení opisů rozsudku a na místě, kde lze taková podání učinit (§ 248 odst. 1 trestního řádu), přičemž splňují zákonem předepsané náležitosti (§ 249 trestního řádu). Současně krajský soud neshledal ani jiný důvod k zamítnutí nebo odmítnutí odvolání podle § 253 odst. 1, resp. podle § 253 odst. 3 trestního řádu z formálních důvodů bez věcného přezkoumání napadeného rozsudku a předcházejícího řízení.
12. Odvolací soud tedy z podnětu podaného oprávněného prostředku přezkoumal z hledisek uvedených v § 254 odst. 1, odst. 2 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, tj. výroků o vině a trestu, a potažmo i výroku o náhradě škody, byť toto není nikde výslovně uvedeno, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení vydání napadeného rozsudku předcházejícího, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného Jaroslava H. není důvodné, odvolání obžalované společnosti AGRO A.R.W. s.r.o. je důvodné toliko částečně, a to ve vztahu k výroku o trestu.
13. V řízení, které rozsudku předcházelo, neshledal odvolací soud žádné podstatné vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva obhajoby, tudíž nebyl dán ani jiný kasační důvod pro zrušení napadeného rozsudku ve smyslu ust. § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Pokud jde o vznesení námitek ze strany obhajoby, tyto budou rozebrány níže.
14. Dále je třeba uvést, že okresní soud jednání obžalovaných, popsaná ve skutkové větě napadeného rozsudku, správně právně kvalifikoval jako přečin zpronevěry dle § 206 odst. 1, 3 trestního zákoníku.
15. Odvolací soud poté přezkoumal odvoláními napadený výrok o vině a trestu v napadeném rozsudku a vadnými je neshledal, když nalézací soud výstižně rozebral jednotlivé skutečnosti, přičemž jeho hodnotícím úvahám není co vytknout, což v konečném důsledku znamená, že i krajský soud zastává stanovisko, že okresní soud správně uznal oba obžalované vinnými v rámci příslušné právní kvalifikace a uložil obžalovanému H. spravedlivý a zákonný trest, toliko, jak bylo řečeno shora, uložený trest u obžalované právnické osoby považoval za nepřiměřeně přísný a sám jej podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu a za splnění podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu korigoval, což bude odůvodněno níže.
16. Pokud jde o věcnou správnost napadeného rozsudku okresního soudu, pak i v tomto ohledu shledal krajský soud uvedené odvolací námítka odvolatelů nedůvodnými. Dokazování bylo nalézacím soudem nepochybně provedeno v rozsahu potřebném pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 2 odst. 5 trestního řádu. Dlužno připomenout, že okresní soud věnoval projednávání této věci dostatečnou pozornost, když dokazování provedl v rozsahu všech důkazů navržených v obžalobě státního zástupce, sám také doplnil dokazování např. ve vztahu k insolvenčnímu řízení poškozeného H., přičemž pokud soud neprovedl další návrhy na doplnění dokazování, které byly vzneseny ze strany obžalovaných, s neprovedením těchto důkazů se řádně a detailně vypořádal.
17. Co se týká odvolacích námitek obžalovaných, spočívajících v tom, že nalézací soud neprovedl všechny důkazy, které by objasnily všechny důležité okolnosti jednání, které jsou mu kladeny za vinu a na základě toho nesprávně zjistil skutkový stav a dospěl i k nesprávným právním závěrům, k tomu se zčásti již vyjádřil odvolací soud výše, když shrnul, že postup nalézacího soudu ve vztahu k úplnosti dokazování neshledává vadným, a naopak se s ním ztotožňuje.

18. Je zapotřebí zdůraznit, že nalézací soud je ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu povinen zjišťovat skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Je pravdou, že z ustanovení § 2 odst. 12 trestního řádu plyne, že soud smí přihlížet pouze k důkazům, které byly provedeny při tomto jednání, na což navazuje právo obviněného vyjádřené v ustanovení § 33 odst. 1 trestního řádu (obviněný může uvádět okolnosti a důkazy sloužící k jeho obhajobě) a ustanovení § 89 odst. 2 trestního řádu (právo důkaz vyhledat, předložit nebo jeho provedení navrhnout). Neprovádí v rámci dokazování veškeré myslitelné důkazy a není také povinen provést všechny důkazy, které navrhnou účastníci řízení, nicméně je povinen ve smyslu § 216 odst. 1 trestního řádu rozhodnout o tom, že se další důkazy provádět nebudou, a také se se svým rozhodnutím v tomto smyslu vypořádat a odůvodnit je, což v této trestní věci bylo nalézacím soudem učiněno. Jak mimo jiné vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 5 Tdo 1104/2018, zásada volného hodnocení důkazů tudíž neznamená, že by soud ve svém rozhodování (v úvahách nad ním) měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry (zjištění) opře a které opomene. Neakceptování důkazního návrhu obviněného lze založit toliko třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno. Kromě shora uvedených viz např. nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, publikovaný pod č. 26/2004 ve svazku č. 32 na str. 239 Sb. nál. a usn., nález Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, publikovaný pod č. 91/2004 ve svazku č. 33 na str. 377 Sb. nál. a usn., nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. III. ÚS 177/04, publikovaný pod č. 172/2004 ve svazku č. 35 na str. 315 Sb. nál. a usn. I odborná literatura uznává, že dokazování skutečností jiných, které nejsou pro trestní řízení významné, by jednak nevedlo k objasnění předmětu dokazování, naopak by dokonce předmět dokazování zatemňovalo a současně oddalovalo včasné rozhodnutí ve věci samé, čímž by se zase snižovala jeho účinnost, generálně i individuálně preventivní působení, autorita právního řádu a orgánů zaručujících jeho integritu (viz Jelínek, J. a kol. Trestní právo procesní. 5. vydání. Praha: Leges, 2018, str. 142 a násl. k zásadě rychlosti a str. 148 a násl. k zásadě materiální pravdy).
19. Z výše uvedeného vyplývá, že nalézací soud ve věci postupoval správně, když další dokazování již neprováděl, a to s ohledem na shora popsané zásady trestního řízení, a náležitě se také s odůvodněním svého rozhodnutí vypořádal, a proto ani odvolací soud neshledává takový postup vadným, když sám rovněž neměl potřebu opatřovat a provádět další důkazy, uváděné obžalovanými v jejich odvoláních, neboť důkazní stav považuje za ucelený. Pokud se obžalovaní domáhají opětovných výslechů některých svědků, kteří již před soudem vystupovali či výslechu insolvenční správkyňe, v podstatě se jedná o důkazní návrhy, které byly vznášeny již v řízení před soudem I. stupně, a tento se s nimi, jak bylo řečeno shora, pečlivě vypořádal a odůvodnil, proč je považuje za nadbytečné, kdy s jeho argumentací se beze zbytku ztotožňuje i odvolací soud a pro stručnost na ni odkazuje, neboť k objasnění podstaty celé trestní věci již takové doplnění dokazování nemá jak přispět.
20. Jak vyplývá z podrobného odůvodnění napadeného rozsudku, okresní soud všechny provedené důkazy hodnotil po pečlivém uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu. Samo odůvodnění napadeného rozsudku pak svým charakterem vyhovuje požadavkům ust. § 125 odst. 1 trestního řádu, neboť v něm okresní soud vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, pokud si vzájemně odporují. Vyplývá z něj také, jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení

zákona v otázce viny a trestu. Rovněž podle názoru odvolacího soudu výsledky dokazování svědčí bez pochybností o vině obžalovaných. Skutková zjištění učiněná nalézacím soudem odpovídají výsledkům provedeného dokazování, jsou logická a přílehlavá a tentýž závěr platí i o užití právní kvalifikaci jednání obžalovaných. Z těchto důvodů je možno na odůvodnění napadeného rozsudku odkázat.

21. Co se týká odvolacích námitek obžalovaného H. a potažmo i obžalované právnické osoby AGRO A.R.W. s.r.o. (které se do jisté míry prolínají), spočívajících v tom, že mezi obžalovaným H. a poškozeným existovala jakási ústní domluva v tom smyslu, že traktor poškozeného bude prodán, a tudíž vystupovali v dané věci jako zprostředkovatelé této transakce, ani odvolací soud ve shodě se soudem nalézacím o její existenci není přesvědčen. Jednak je zapotřebí zdůraznit, že pokud by taková dohoda skutečně existovala, lze s úspěchem pochybovat o tom, že by obžalovaná společnost, pro niž bylo mj. obchodování se zemědělskou technikou jedním z předmětů podnikání, takovou transakci činila bezplatně, v podstatě z dobroty srdce, když o nějaké sjednané úplatě nemluví ani obžalovaný H., tato rozhodně nevyplývá ani z žádné doložené komunikace mezi ním a poškozeným. Jak vyplývá z § 2445 NOZ, smlouvou o zprostředkování se zprostředkovatel zavazuje, že zájemci zprostředkuje uzavření určité smlouvy s třetí osobou, a zájemce se zavazuje zaplatit zprostředkovateli provizi, jedná se tedy už z podstaty o smlouvu úplatnou, kdy v dané trestní věci nic takového nebylo nejen že prokázáno, ale ani tvrzeno žádným z obžalovaných. Rovněž je nutno zdůraznit, že tento prodej společnosti Štěpka Krnov s.r.o. nebyl podle dostupné dokumentace prodejem přes zprostředkovatele, ale obžalovaná právnická osoba vystupovala a jednala jako vlastník, traktor byl napsán na obžalovanou společnost, kdy lze sice připustit, že zápis v evidenci motorových vozidel je sice deklaratorní, ovšem v daném případě tomu nebylo tak, že by obžalovaná společnost toliko traktor nepřepsala na poškozeného.
22. Jak vyplývá z žádosti podané obžalovaným, tento až 22. 5. 2019 cíleně podal žádost o zápis obžalované společnosti jako vlastníka předmětného traktoru, když v té době už vlastnická práva náležela poškozenému, kdy jeho legenda v tom smyslu, že musel mít traktor české značky, neobstojí, neboť k prodeji došlo i přesto, že traktor měl nadále polské registrační značky. Už z tohoto jeho jednání vyplývá, že činil kroky k tomu, aby zastřel pravého vlastníka traktoru, pokud by postupovat toliko jako zprostředkovatel, neměl rozhodně povinnost ani důvod traktor přepisovat na obžalovanou právnickou osobu. Jak také správně podotýká nalézací soud, pokud se poškozený domáhal přepisu traktoru na svou osobu, vymlouval se obžalovaný na časovou tíseň, což jednoznačně vyplývá z jeho písemného vyjádření, nicméně krátce na to si zcela evidentně našel čas na to, aby traktor přepsal na obžalovanou právnickou osobu. Ani svědek N. neměl ponětí o tom, že by obžalovaná společnost vystupovala toliko jako zprostředkovatel prodeje, z jeho vyjádření jednoznačně vyplývá, že měl za to, že traktor kupoval od vlastníka.
23. Námitky obžalovaného v tom smyslu, že poškozený o vydání traktoru nepožádal, rovněž neobstojí. Jednak z jeho přípisu poškozeného vyplývá, že o traktor obžalovanou společnost i obžalovaného výslovně upomínal, jednak i z postupu poškozeného, který poté, co byl obžalovaný i obžalovaná společnost nečinná, podávat předžalobní výzvy a následně i civilní žalobu, jednoznačně vyplývá, že na údajném zprostředkování prodeje nebyl s obžalovaným dohodnut. Pokud obžalovaný poukazuje na to, že civilní žaloba byla podána proti němu, respektive společnosti, a nikoliv proti společnosti Štěpka Krnov s.r.o., což podle jeho názoru nebylo správné, ani tyto právní domněnky neobstojí. Byl to právě obžalovaný, kdo s traktorem, jenž mu poškozený svěřil, nakládal jako s věcí vlastní, a to ve prospěch obžalované právnické osoby, a je tudíž logické, že se vydání věci domáhal poškozený vůči obžalovanému, respektive obžalované právnické osobě, a nikoliv po dalších osobách. Poškozený nemá povinnost pátrat po tom, kdo fakticky traktor koupil, zda společnost Štěpka Krnov s.r.o., či svědek N. jako fyzická osoba, nebo ještě někdo další, podstatné je, že traktor

svěřoval naposledy právě obžalovanému a tudíž se jeho vydání logicky domáhal po něm, respektive po obžalované právnické osobě.

24. I z dalšího postupu obžalovaného jednoznačně vyplývá, že nakládal s traktorem jako s věcí vlastní, když peníze, získané prodejem, nevydal poškozenému, ale ponechal je v majetku obžalované právnické osoby a dále s nimi nakládal nezjištěným způsobem, pokud by byl zprostředkovatelem, měl povinnost získanou hotovost po případném stržení určité částky za zprostředkování prodeje vydat tomu, kdo by mu traktor k prodeji svěřil, což se jednoznačně nestalo, naopak, ještě poměrně dlouhou dobu poté se poškozený musel svých práv domáhat. Jak správně uvádí i nalézací soud, další postup obžalovaného, spočívající v tom, že namísto peněz potom zajistil poškozené náhradní traktor, už je pouhou náhradou škody a nikoliv odčiněním a nemůže jej vyvinut, byť mu samozřejmě polehčuje.
25. Poukazy na probíhající insolvenční řízení poškozeného zde nejsou rovněž příléhavé. Pokud je dovozována jakási snaha poškozeného ukrýt traktor před věřiteli, tato rozhodně neobstojí tváří v tvář listinným důkazům, zejména uvedení traktoru v seznamu majetku a informování insolvenční správkyně o jeho vlastnictví. I z dalších zpráv v rámci insolvenčního řízení vyplývá, že poškozený insolvenční správkyni uvedl to, že řeší jeho vydání od obžalované právnické osoby, což by nepochybně v případě, že by chtěl traktor zatajit, neuváděl. Konstrukce obhajoby v tom smyslu, že poškozený spekuloval na jakési změny insolvenčního zákona, k nimž mělo dojít v blízké době, rozhodně neobstojí, jednak z postupu poškozeného v insolvenčním řízení vyplývá, že se žádným způsobem majetku nezbavoval, respektive se nesnažil traktor nikterak ukrývat, byť jej fyzicky neměl, a jednak připustíme, že běžnému člověku bez právnického vzdělání rozhodně nejsou potencionální novely insolvenčního zákona známé a už vůbec ne dopad, které by hypoteticky na jeho řízení mohly mít. Jedná se zde toliko o účelovou snahu vyvinut oba obžalované, nicméně této obhajobě ani nalézací, ani odvolací soud neuvěřil.
26. Byť se tedy obžalovaní snaží uvádět spoustu domněnek, tvrzení a nepodložených námitek, fakticky se jedná pouze o jakousi kouřovou clonu a celkový stav je podle názoru odvolacího soudu zřejmý. Tvrzení obžalovaných v tom smyslu, že všechno bylo domlouváno toliko ústně a všechno je jinak, než se na první pohled zdá, nemají oporu a nejsou ani logická ve vztahu k jejich prokázanému faktickému postupu v dané věci. Naopak, tvrzení poškozeného jsou podložena nejen listinnými důkazy, ale také celkovým chováním poškozeného v rámci vypořádávání celé záležitosti, kdy jen stěží by bylo možné pochopit postup obžalovaných, kteří by tváří v tvář předžalobním výzvám a upomínkám nevydali předmětný traktor a fakticky se tak nezbavili celé záležitosti, a také poté, co měli údajně zprostředkovat jeho prodej, kdy z tohoto nechtěli vůbec žádnou provizi a naopak by podle svých tvrzení dali poškozenému jakousi náhradou ještě hodnotnější traktor (k tomu ostatně podotkneme, že ceny traktorů byly zcela srovnatelné).
27. I když se obžalovaná právnická osoba podle svého vyjádření na trhu se zemědělskou technikou pohybuje už 30 let, tato část podnikání tvoří zcela největší podíl na jejích ziscích v řádu desítek až stovek milionů ročně, lze jen stěží uvěřit tomu, že by se dopustila tak frapantní podnikatelské neobratnosti, nejen, že by žádnou z údajně smluvených transakcí neměla písemně podloženou, ale také by získané finance nějakým způsobem musela uvádět v rámci svého účetnictví a potažmo je případně danit, když tyto byly připsány na její účet, ač by se fakticky jednalo o peníze někoho jiného. Suma sumárum, ani krajský soud této obžalobě obžalovaných neuvěřil, nepovažuje ji za logickou vzhledem k dalším důkazům, které byly provedeny v rámci řízení před soudem, a proto má za to, že se obžalovaní dopustili trestné činnosti, která je jim vytykána.
28. Podle názoru krajského soudu není ani na místě uvažovat o tom, že maximálně šlo toliko o nenaplněný soukromoprávní vztah, který by nebylo nutné řešit prostředky trestního práva. Odvolací soud považuje za nutné v rámci teoretických úvah ohledně subsidiarity trestní represe

konstatovat, že subsidiarita trestní represe představuje jednu ze základních zásad, kterou se z ústavního hlediska řídí aplikace trestního práva. Vyjadřuje zásadu, že trestní represe je krajním prostředkem ochrany zájmů, které byly činem dotčeny. Zásada subsidiarity trestní represe tak, jak je vyjádřena v § 12 odst. 2 trestního zákoníku, stanovuje, že trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Odvolací soud neodhlíží ani od dikce § 13 odst. 1 trestního zákoník, kdy je trestným činem takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně. V případě méně závažných trestných činů je korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Společenská škodlivost má význam jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Společenskou škodlivost je třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného trestného činu, je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 trestního zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. To vše je ještě nutné kriticky hodnotit principem ultima ratio, z něhož vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné.

29. Stejně tak má krajský soud za to, že bylo nezbytné uplatnit v tomto případě prostředky trestního práva, neboť užití prostředků mimotrestních norem by bylo zcela nedostatečné. K tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2012, sp. zn. 3 Tdo 82/2018 a dále usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 3 Tdo 1366/2017, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 6 Tdo 1508/2010, z nichž vyplývá, že sama existence jiné právní normy, umožňující nápravu závadného stavu způsobeného obviněným, ještě nezakládá nutnost postupu jen podle této normy, bez možnosti aplikace trestněprávních institutů. Základní funkcí trestního práva je ochrana společnosti před kriminalitou, a to především prostřednictvím postihu trestných činů, za které jsou považovány pouze protiprávní činy, které trestní zákon označuje za trestné a které vykazují znaky uvedené v takovém zákoně (§ 13 odst. 1 trestního zákoníku). Jako součást systému společenské a státní kontroly se trestní právo soustřeďuje a omezuje na ochranu před trestnou činností. Byť trestní právo chrání hodnoty a vztahy upravené jinými právními odvětvími, jeho použití přichází v úvahu tam, kde prostředky těchto jiných právních odvětví k ochraně nepostačují, neboť došlo ke spáchaní trestného činu, a při splnění všech podmínek a předpokladů stanovených hmotným a procesním trestním právem, je povinností státu pohnat pachatele trestného činu k trestní odpovědnosti a jeho právní chování vynutit použitím sankce.
30. Z uvedeného je tedy zřejmé, že akcentace principu ultima ratio nemůže zcela znemožnit aplikaci základního principu, a to účelu trestního řízení, tak jak je vymezen v ustanovení § 1 odst. 1 trestního řádu. Ani z příslušné judikatury Ústavního soudu (srovnej např. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2013, sp. zn. III. ÚS 4244/12) nevyplývá, že princip subsidiarity trestní represe je nutno chápat v tom smyslu, že trestní odpovědnost je vyloučena vždy, pokud existuje paralelně nějaký jiný druh odpovědnosti za protiprávní jednání, např. odpovědnost správněprávní, občanskoprávní, pracovněprávní atd. (např. rozhodnutí ÚS III. 4097/12). Trestní odpovědnost je vyloučena pouze v situaci, kdy uplatněním jiného druhu odpovědnosti lze dosáhnout splnění všech funkcí vyvození odpovědnosti, tj. splnění cíle reparačního a preventivního, a přitom funkce represivní není v daném případě nezbytná (srov. usnesení ve věci sp. zn. III. ÚS 2550/12).
31. Krajský soud tedy vzal v potaz i Stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu, sp. zn. Tpjn 301/2012, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr.,

jehož právní věta zní: „Pojem společenské škodlivosti se vztahuje k spáchanému činu, který zasáhl zájmy chráněné trestním zákoníkem, a v tomto smyslu je tedy „poškodil“, a navazuje i na další pojmy použité v trestním zákoníku [např. na pojem škodlivého následku v § 33 písm. a) trestního zákoníku]. Společenská škodlivost je určována především intenzitou zejména naplnění jednotlivých složek povahy a závažnosti činu, ale zcela se tím nevyčerpává, neboť je spojena s principem ultima ratio. Není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku, nelze ji řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 trestního zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem „ultima ratio“, z kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné“.

32. Podle názoru krajského soudu dosahují posuzované skutky nepochybně hranice společenské škodlivosti požadované pro posouzení skutku jako trestného činu, kdy právě s ohledem na všechny shora uvedené konkrétní okolnosti případu je nezbytné v dané věci uplatnit rovněž represivní funkci trestního práva. Samotné trestní řízení je významnou zárukou zachování zákonnosti, neboť v jeho rámci jsou stíháni ti, kteří porušili zákon spáchaním trestného činu. To posiluje právní vědomí veřejnosti, že trestné činy a jeho pachatelé nezůstanou utajeni, že jsou voláni k trestní zodpovědnosti, přičemž trestní řízení je současně zaměřeno i na zjišťování a odstraňování příčin trestné činnosti. Vlastní odhalování trestných činů, stíhání a spravedlivé potrestání pachatelů je spolehlivou zárukou umožňující předcházet a zamezovat trestné činnosti. Jinak řečeno, s ohledem na okolnosti shora popsání se činy obžalovaných dostaly, i přes jinak platné pojetí trestní represe jako ultima ratio, resp. subsidiarity trestní represe, do oblasti trestního práva, protože obžalovaní jednali způsobem a za podmínek stanovených trestním zákoníkem tak, že jimi spáchané skutky mohly být posouzeny jako trestné činy.
33. V dané trestní věci ovšem odvolací soud nemá za to, že by skutek, který je předmětem projednávané věci, s ohledem na výše uvedenou zásadu nebyl trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, a to nejen vzhledem k výši škody, ale také s přihlédnutím k určité sofistikovanosti, s níž byl proveden.
34. Co se týká obžalované právnické osoby, k odvolací námitce v tom smyslu, že tato se fakticky na trestné činnosti nijak nepodílela a toliko provedla legální finanční operaci, tedy zprostředkování prodeje a následné připsání peněz na svůj účet, lze podotknout následující. Trestní odpovědnost obžalované právnické osoby okresní soud příslušně dovedl ze způsobu jednání jejího jednatele, tedy obžalovaného H.
35. Z ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob řízení proti nim, účinného v době spáchaní trestného činu (dále jen „TOPO“) vyplývá, že trestným činem spáchaným právnickou osobou je protiprávní čin spáchaný jejím jménem nebo v jejím zájmu nebo v rámci její činnosti, jednal-li tak statutární orgán nebo člen statutárního orgánu nebo jiná osoba, která je oprávněna jménem nebo za právnickou osobu jednat, jestliže jí ho lze přičítat podle odstavce 2. Z § 8 odst. 2 písm. a) pak vyplývá, právnické osobě lze přičítat spáchaní trestného činu uvedeného v § 7, jestliže byl spáchaný jednáním orgánů právnické osoby nebo osob uvedených v odstavci 1 písm. a) až c).

36. Zákon odmítl možnost zavedení tzv. objektivní odpovědnosti právnické osoby za trestné činy, kterou známe například z českého správního práva. Současně zákonodárce vychází z tzv. fikční teorie právnických osob (srov. komentář k § 1), podle které jsou právnické osoby odlišné subjekty práva než osoby fyzické a jsou právem uměle vytvořeny. Současně jsou ovšem způsobilé k právním a protiprávním úkonům a jsou odpovědné v právních vztazích. Zákon vytvořil za účelem trestní odpovědnosti právnické osoby specifickou konstrukci tzv. přičitatelnosti v odst. 1 a odst. 2. Právnická osoba je tedy způsobilým subjektem trestného činu. Při definici trestného činu právnické osoby je nutné zachovat v co možná největší míře požadavek nulam crimen, nulla poena sine lege, tedy zásadu zákonnosti. Skutková podstata trestného činu fyzické osoby je tvořena čtyřmi formálními znaky (objekt, objektivní stránka, subjekt, subjektivní stránka) a protiprávností. Znaky skutkové podstaty trestného činu právnické osoby budou převážně odvozeny od konkrétní osoby fyzické.
37. Objektivní stránka trestného činu (jednání, následek a příčinná souvislost) je u trestného činu právnické osoby tvořena jinak než u osob fyzických. Vedle obvyklých znaků objektivní stránky kteréhokoli z trestných činů (základní objektivní stránka), jejichž výčet je uveden v § 7 a které jsou explicitně zakotveny ve zvláštní části trestního zákoníku, je k trestní odpovědnosti právnické osoby nezbytné, aby navíc byl vždy naplněn alespoň jeden z dalších formálních objektivních znaků (speciální objektivní stránka), a to, že čin byl spáchán jménem právnické osoby, v zájmu právnické osoby, či v rámci činnosti právnické osoby.
38. Spáchání činu "jménem" právnické osoby znamená konání či opomenutí subjektů uvedených v odst. 1 písm. a) až d). Může jít o jednání úmyslné i spáchané z nedbalosti, protože povaha tohoto objektivního znaku obě formy zavinění připouští. Spáchání činu "v zájmu" právnické osoby znamená konání nebo opomenutí osob uvedených v odst. 1 písm. a) až d). Základními typy zájmů budou soukromý zájem (obchodní společnosti) a veřejný zájem (právní organizace zabývající se vzděláváním nebo podobnými veřejně prospěšnými aktivitami) a dále jak dovolená, tak nedovolený. Jde tedy o jakékoli jednání, které zlepšuje nebo alespoň zachovává právnické osobě postavení v oblasti jejího působení, bez ohledu na to, zda jde o zájem hmotný nebo nehmotný (majetek a majetková práva, výhodnější postavení na trhu, personální zvýhodnění společníků, zaměstnanců atd.). Spáchání činu "v rámci činnosti" právnické osoby znamená konání či opomenutí osob uvedených v odst. 1 písm. a) až d) jednak v mezích předmětu činnosti (vyjádření účelu její existence) vymezené v příslušném rejstříku, zřizovací listině, stanovách apod. nebo při provozních nebo obdobných činnostech právnické osoby (fungování právnické osoby, vedení účetních knih, evidenčních dokladů, úvěrové, pojistné, personální nebo jiné podobné dokumentace) atd. Tato podmínka nevylučuje žádnou z forem zavinění.
39. Pokud jde o subjektivní stránku trestného činu, její naplnění je třeba dokazovat nepřímo, prostřednictvím zavinění (úmysl - nedbalost) fyzických osob, které za právnickou osobu jednají. Jednání právnické osoby podle zákona představují ty (odvozené) projevy vůle, které jménem právnické osoby činí subjekty uvedené v odst. 1 písm. a) až d). Právní následky takto projevené vůle v podobě úmyslného nebo nedbalostního zavinění fyzické osoby se přičítají přímo nebo nepřímo právnické osobě jako subjektu práva.
40. Statutárním orgánem právnické osoby jsou dle občanského zákoníku ti, kteří za právnickou osobu činí právní úkony ve všech věcech, a to na základě oprávnění vyplývajícího buď ze smlouvy o zřízení právnické osoby, zakládací listiny nebo zákona. Jednání statutárního orgánu je vlastním jednáním právnické osoby, nikoli jednáním v zastoupení. Statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným je jeden nebo více jednatelů, kdy zásadně je oprávněn jednat jménem společnosti každý z nich samostatně.

41. Dále také odvolací soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 506/2022, z něž plyne, že podle § 31 odst. 2 t. o. p. o. ve společném řízení vedeném proti právnické a fyzické osobě se trestní odpovědnost právnické a fyzické osoby posuzuje samostatně. Do výše zmíněného ustanovení je promítnuta hmotněprávní zásada o individuální trestní odpovědnosti. Je tím zdůrazněno, že i v případě společného řízení obviněné právnické osoby a obviněné fyzické osoby, jejíž protiprávní jednání se přičítá právnické osobě, je třeba posoudit trestní odpovědnost obviněné fyzické osoby a trestní odpovědnost obviněné právnické osoby samostatně (srov. Šámal, P. a kol. Trestní odpovědnost právnických osob. Komentář. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2018, s. 574-581). Podle § 9 odst. 1 t. o. p. o. je pachatelem trestného činu právnická osoba, které lze přičítat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem způsobem uvedeným v tomto zákoně. Podle § 9 odst. 3 t. o. p. o. trestní odpovědností právnické osoby není dotčena trestní odpovědnost fyzických osob uvedených v § 8 odst. 1 a trestní odpovědností těchto fyzických osob není dotčena trestní odpovědnost právnické osoby. Byl-li trestný čin spáchán společným jednáním více osob, z nichž alespoň jedna je osoba právnická, odpovídá každá z nich, jako by trestný čin spáchala sama.
42. Jednání osoby uvedené v § 8 odst. 1 písm. a), b) nebo c) t. o. p. o. se právnické osobě přičítá bez dalšího přímo a od jednání této osoby se odvozuje naplnění všech znaků některého trestného činu vyjmenovaného v § 7 t. o. p. o. právnickou osobou, a to včetně zavinění. K tomu, aby mohlo být jednání obžalovaného H. přičítáno společnosti AGRO A.R.W. s.r.o. a aby za jednání kladené jim za vinu nesla trestní odpovědnost tato právnická osoba, nestačí, že jde o protiprávní čin uvedený v § 7 t. o. p. o., že byl spáchán jménem právnické osoby a osobou uvedenou v § 8 odst. 1 písm. a), ale musí být přičitatelný této právnické osobě podle § 8 odst. 2, což znamená mimo uvedené podmínky, že jde o takové jednání fyzické osoby, které svým obsahem a smyslem je jednáním této právnické osoby. Pro vyvození trestní odpovědnosti právnické osoby postačí naplnění i jen jednoho z požadovaných vztahů právnické osoby k jednání některé z uvedených osob, tedy jejím jménem nebo v jejím zájmu nebo v rámci její činnosti, neboť tyto jsou zde uvedeny alternativně.
43. Ze shora uvedeného vyplývá, že v daném případě vznikla trestní odpovědnost obžalované společnosti AGRO A.R.W. s.r.o., neboť se trestných činů dopustil jejím jménem obžalovaný H., který je jejím statutárním orgánem (jednatelem) a spáchání tohoto trestného činu lze právnické osobě přičítat dle § 8 odst. 2 písm. a) TOPO, přičemž se nejednalo ani o jednání na úkor této právnické osoby, šlo jednoznačně o skutek spáchaný v její prospěch (srov. též Šámal, P. a kol. Trestní odpovědnost právnických osob. Komentář. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2018, s. 190, 191; shodně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 8 Tdo 972/2016, publikované ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek NS pod č. 29/2017, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 5 Tdo 819/2013, nebo ze dne 4. 11. 2015, sp. zn. 7 Tdo 1199/2015).
44. Odvolací soud tedy ve shodě s názorem soudu 1. stupně uzavírá, že obžalovaní jsou ze svého protiprávního jednání usvědčováni shora uvedenými přímými a nepřímými důkazy, vyjmenovanými a popsány rovněž v odůvodnění rozsudku, hodnocenými dle zásad formální logiky, které v souhrnu dávají jasný přehled o skutkovém ději tak, jak je uveden ve výroku rozsudku. Okresní soud tedy jednání obžalovaných správně právně kvalifikoval, když je posoudil jako přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, který spáchali skutkem popsáním ve výrokové části rozsudku, a s tímto závěrem se ztotožňuje i odvolací soud.
45. Pokud jde o výrok o trestu, okresní soud při rozhodování o trestu respektoval všechny zásady pro ukládání trestních sankcí zakotvené v ust. § 37 trestního zákoníku a následujících. Nalézací soud tak byl při úvaze o druhu a výměře trestu ve vztahu k obžalovanému H. správně veden hledisky uvedenými v ust. § 37 (obecné ustanovení pro ukládání trestů), § 38 trestního zákoníku (přiměřenost trestu) a dále § 39 odst. 1 trestního zákoníku (soudní individualizace trestu), a tedy při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k

osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy, dále přihlédl k chování obžalovaného po činu a k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro jeho budoucí život. Správně také aplikoval ust. § 43 odst. 2 trestního zákoníku (ukládání souhrnného trestu).

46. Pokud jde o právnickou osobu, obžalovanou společnost AGRO A.R.W. s.r.o., zde odvolací soud hodnotil ukládaný trest prizmatem zásad, specifikovaných v § 14 TOPO, tedy zejména to, že při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédl soud k povaze a závažnosti trestného činu, k poměrům právnické osoby, včetně její dosavadní činnosti a jejích majetkových poměrů; přitom přihlédl též k tomu, zda právnická osoba vykonává činnost ve veřejném zájmu, která má strategický nebo obtížně nahraditelný význam pro národní hospodářství, obranu nebo bezpečnost. Dále soud přihlédl k působení právnické osoby po činu, zejména k její případné účinné snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí činnost právnické osoby (§ 14 odst. 1), jakož i k tomu, že při ukládání trestních sankcí soud přihlédl i k důsledkům, které může mít jejich uložení na třetí osoby, zejména přihlédl k právem chráněným zájmům osob poškozených trestným činem a věřitelů právnické osoby, jejichž pohledávky vůči trestně odpovědné právnické osobě vznikly v dobré víře a nemají původ nebo nesouvisí s trestným činem právnické osoby (§ 14 odst. 3). Pokud se odvolací soud zčásti neztotožnil s výměrou ukládaného trestu, toto bude rozebráno a odůvodněno výše.
47. Po vyhodnocení všech okolností případu a skutečností významných pro rozhodnutí v rovině trestní sankce dospěl okresní soud ke správnému závěru, že na obžalovaného H. postačí působit typickým výchovným podmíněným trestem odnětí svobody, který správně ukládal jako trest souhrnný blíže spodní hranici zákonného rozpětí ustanovení § 206 odst. 3 trestního zákoníku (1 – 5 let). Přihlédl i k polehčující okolnosti, tj. vedení řádného způsobu života před spácháním trestné činnosti., na druhou stranu je nutno také vzít do úvahy to, že tento trest v sobě fakticky zahrnuje i trest uložený rozsudkem Okresního soudu v Jeseníku ze dne 4. 5. 2022, č. j. 6 T 60/2021–469, pravomocným ke dni 4. 10. 2022, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 4. 10. 2022, č. j. 2 To 106/2022–496; tento trest byl fakticky navýšen o jeden rok, stejně tak byla prodloužena i původně uložená zkušební doba. Velmi správně v rámci mechaniky ukládání souhrnného trestu okresní soud opakovaně obžalovanému vyslovil, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení dle svých sil nahradil škodu, kterou přečinem způsobil. Dostatečným způsobem se také vypořádal s tím, proč nepovažuje za vhodné ukládání jiných druhů trestů, když pro stručnost na tyto závěry odkazuje i odvolací soud, když se s nimi v plném rozsahu ztotožnil. Podotkněme také, že zde byl okresní soud vázán také zásadou vyslovenou v § 43 odst. 2 trestního zákoníku, tedy že trest uložený tímto rozsudkem nesmí být mírnější než trest ukládaný v původním rozhodnutí, na nějž je ukládán souhrnný trest, tedy nebylo na místě ukládat samostatný peněžitý trest či trest domácího vězení apod. Vedle trestu odnětí svobody podmíněně odloženého na zkušební dobu velmi správně uložil soud obžalovanému i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, případně výkonu funkce člena statutárního orgánu obchodních korporací, kdy výměru, stanovenou v první třetině rozpětí v trvání 3 let, shledává krajský soud taktéž jako zcela přiměřenou a ztotožňuje se i s odůvodněním uložení takového druhu trestu, které je popsáno v bodě 35. napadeného rozsudku. Konkrétní druhy, jakož i výměry trestů nelze rozhodně podle názoru krajského soudu označit za nepřiměřeně přísné, naopak, jde o tresty zcela přiléhavé, a to i při zohlednění určitého časového odstupu od spáchání trestného činu, a proto se s nimi i odvolací soud zcela ztotožnil.
48. Pokud jde o obžalovanou společnost AGRO A.R.W. s.r.o., krajský soud po provedeném veřejném zasedání shledal druh uloženého trestu zákazu činnosti jako zcela vhodný, neztotožnil se pouze s jeho výměrou, což bude rozebráno níže. Charakter uloženého trestu rovněž odpovídá zákonným kritériím ve smyslu § 14 a § 20 TOPO, a jedná se o trestnou činnost nikoliv bagatelního majetkového charakteru, motivovanou snahou o majetkový prospěch, navíc podle § 15 odst. 3 věty

první lze ukládat právnickým osobám všechny druhy trestů jako samostatné tresty bez jakýchkoli dalších podmínek, a ostatně i § 206 trestního zákoníku tento druh trestu připouští a zvolený druh trestu v tomto případě odpovídá všem výše uvedeným zákonným kritériím. Obžalovaná právnická osoba se trestného činu dopustila v souvislosti se svou činností v rámci obchodování se zemědělskou technikou, a proto trest zákazu činnosti spočívající v zákazu předmětu podnikání v oboru výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona pro obory činnosti zprostředkování obchodu a služeb a velkoobchod a maloobchod, lze akceptovat jako zcela zákonný trest. Nalézací soud se ve své hodnotící činnosti zabývá otázkou toho, zda druh trestu zákazu činnosti fakticky nebude likvidační pro celou její podnikatelskou činnost, nicméně je vhodný i ve světle konstantních rozhodnutí Nejvyššího soudu, např. sp. zn. 5 Tz 31/2020 či sp. zn. 5 Tdo 329/2021, z nějž mj. vyplývá to, že smyslem a účelem trestu zákazu činnosti je zabránit pachateli vykonávat jen takovou činnost, která mu dává příležitost k páčání trestných činů určitého druhu, anebo mu jejich spáchání usnadňuje (viz rozhodnutí uveřejněná pod č. 42/1967 a č. 26/2007-III. Sb. rozh. tr.), nelze proto zakázat pachateli výkon jakékoli činnosti v určitém odvětví, nýbrž jen té činnosti, jejíž nezavadný výkon by jednáním, jehož se pachatel dopustil, mohl být ohrožen (viz rozhodnutí uveřejněné pod č. 10/1973 Sb. rozh. tr.). Pachateli trestného činu tedy nelze obecně zakázat provozovat jakoukoli živnost, neboť takový trest by byl ve zřejmém nepoměru s účelem trestu zákazu činnosti a takto uložený trest by byl nepřiměřeně široký a příliš obecný. Proto lze zakázat jen výkon takové činnosti, při které se pachatel dopustil trestné činnosti (viz rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 6. 12. 2001, sp. zn. 3 Tz 169/2001, ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. 4 Tz 51/2002, a ze dne 30. 9. 2020, sp. zn. 5 Tz 31/2020). Podle všech těchto i dalších rozhodnutí nesmí uložený trest zákazu činnosti bezdůvodně omezovat pachatele v jeho dalším pracovním uplatnění, v případě právnické osoby pak uložený trest zákazu činnosti, a to i z hlediska obsahu a rozsahu zakázaných činností, nesmí vést k faktickému zániku právnické osoby v důsledku znemožnění jakékoli její smysluplné činnosti. Pokud bylo ze strany odvolatele namítáno to, že jde sice jen o jednu ze čtyř činností právnické osoby, avšak prioritní, která tvoří většinu jejího obratu, potom zdůrazníme, že toto našlo odraz i ve snížení uloženého trestu zákazu činnosti až na samou spodní hranici, kdy podle názoru odvolacího soudu i taková výměra trestu splní svůj účel, nebude likvidační pro předmětnou společnost a navíc lépe zrcadlí faktické navýšení trestu obžalovanému H., tedy je jaksi proporčnější ve vztahu k jemu ukládanému trestu. Není však na místě ukládat ani jiný druh trestu zákazu činnosti, protože jak bylo uvedeno výše, je na místě potrestat právnickou osobu trestem zákazu toho druhu činnosti, kterým byl předmětný trestný čin spáchán. Pokud se odvolatel domáhá uložení peněžitého trestu, potom jednak poukážme na systematiku trestů, uvedených v § 15 odst. 1 t. o. p. o., kdy by se fakticky jednalo o přísnější trest, a navíc také zdůrazníme nevalnou finanční situaci obžalované právnické osoby, kterou už nalézací soud detailně zmiňuje v odst. 36 napadeného rozsudku, poukážme také na zástavní práva k nemovitostem v řádu mnoha desítek milionů, na další závazky právnické osoby, tedy ve stručnosti na to, že peněžitý trest by byl trestem nevymahatelným, a proto v konečném důsledku i trestem nezákonným. Odvolací soud tedy shora uvedeným způsobem korigoval výměru uloženého trestu zákazu činnosti, přičemž zohlednil i námitky odvolatele, ovšem je nutné podotknout, že trestnou činnost nelze ponechat bez potrestání a dát tak v zásadě signál, že je namíste upřednostnit podnikání před spravedlivým potrestáním. Závěrem tedy odvolací soud konstatuje, že takový trest uložený obžalované právnické osobě vnímá jako věcně správný, zákonný a přiměřený všem okolnostem případu a aspektům a kritériím, nastíněným výše.

49. Jako správný a zákonný byl pak shledán výrok o náhradě škody dle § 229 odst. 1 trestního řádu, kdy zcela správně okresní soud poškozeného, který s obžalovanou právnickou osobou uzavřel dohodu o narovnání, kterou nahradila své závazky poškozenému, který namísto zcizeného traktoru

nabyl traktor jiný, odkázal s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Výrok v rámci adhezního řízení tedy odvolací soud považuje za bezvadný.

50. Po projednání věci ve veřejném zasedání tedy dospěl krajský soud k závěru, že odvolání obžalovaného H. je nezbytné jako nedůvodné postupem podle § 256 trestního řádu zamítnout, ve vztahu k odvolání obžalované právnické osoby pak postupem podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek zrušil toliko ve výroku o trestu vysloveném ohledně této obžalované a za splnění podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu jej sám vyslovil v nižší výměře.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí **je** přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-m) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 24. května 2023

JUDr. Jaroslav Hudeček v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
JUDr. Michaela Burešová v. r.